

Наталка Маринчак

ВІДЧАЄСПИННЕ

Графіка
Костянтина Зоркіна

Видавець Олександр Савчук
Харків · 2023

УДК 821.161.2-1Маринчак(02.025.2)

М 26

Маринчак Наталка

М 26 Відчаєспинне. Поезії / Наталка Маринчак ; графіка Костянтина Зоркіна ; післямова Кирила Лукаша. Харків : Видавець Олександр Савчук, 2023. 176 с. ; [24 іл.].

ISBN 978-617-7538-84-3

Відчаєспинне – потужні ліки проти відчаю, розчарування, безнадії. Допоміжний засіб мистецтва для переживання війни та подолання її наслідків – від відомої української поетки Наталки Маринчак.

Форма випуску – ілюстрована збірка поезій, що створена в Харкові під час найактивнішої фази перших 365 днів дев'ятирічної війни, що триває майже 400 років.

Основні діючі речовини – молитва за своїх; прокльон для ворога; шана тим, хто в окопах. А ще – любов, любов, любов...

Показання до застосування та дози. Ця книжка для тих, хто прагне справжніх почуттів, якісного поетичного слова та естетичної зорової насолоди, воліє здобути перемогу над злом. Передозування неможливе.

УДК 821.161.2-1Маринчак(02.025.2)

ISBN 978-617-7538-84-3

© Маринчак Наталка, тексти, 2022-2023

© Зоркін Костянтин, графіка, 2023

© Оленіна Ірина, дизайн обкладинки, 2023

ЗМІСТ

ось він мій глибокий зелений...	7
а на п'ятий день розрізняєш відстань на звук...	10
сніг випадає цвіллю на чорну землю...	12
і в кожного з нас буде окрема війна...	13
Господи осьь...	16
цю війну я проходжу у Господа...	17
діти війни родили дітей...	18
і всі наші мертві стоять за нас...	19
вороже вороже...	22
у моєї ріки є кава і набережна...	23
нарешті морози відступають нічні...	24
наші вишивки...	28
ось вона...	32
святий Петро долучається до чату...	33
хто це...	35
другий місяць восьмого року війни...	37
на потертій підлозі моєї церкви....	39
пам'ятатимеш хто приїздив до тебе в війну....	42
знаєш чого я хочу Боже найбільше...	43
ось вони стріляють в наші серця...	46
мої будинки й мої слобожанські хати...	47
темного неба кайма тоненька...	49
а якщо насправді все зовсім інакше і слід забути...	51
океан шумить в нас в мені і в тобі....	54
в моєму саду квіти похитують головами...	56
все що тримає нас земля і молитва...	60
ніч надходить ніби це єдиний простір де можна бути...	61
серце моє схоже на квітку...	63
поночі тільки звірі ходять собі вільно...	66
кульбаби згасають надвечір...	68

течія цієї любові настільки глибоководна...	69
паралельна реальність для сильних духом....	72
ось мої дні....	73
що несуть нам святі у своїх скринях-книгах...	74
а з холодним вітром приходять стійка трава...	75
що тебе порятує...	78
прибирай прибирай розбите скло...	80
замість біблій і псалтирів ми тримаємо телефони...	81
завершити все що не завершується вже давно...	84
тут була вона...	85
що робило тебе живою...	87
в цю війну ми вдягали найкраще...	89
і ось ти прокидаєшся в одному з найпрекрасніших міст...	92
щоночі я повторюю імена...	94
де ти шукаєш спокою...	98
пошрамована часом шкіра насправді...	100
буду грати на останніх струнах плетива макраме...	101
серце в тихому гуркоті грому вчуває голос...	103
не кажи нікому що ти була часом або водою...	105
велич того що відбувається з нами...	107
посередині літа рівно в його серцевині...	109
і біжи...	111
щодень додається і тихих справ...	114
темними дорогами ледь помітними рейками...	116
звуки такі схожі поміж собою....	117
мамо мамо розкажи мені про війну...	120
що чекає нас на кордоні....	121
доброго дня війнонько то як там справи...	122
баба не бачила в хаті сонця від початку війни...	123
крихкість найміцніших людей...	126
хто шукає квітку папороті...	128
де ти мене покинула	129

Петре Петре кажуть ти камінь...	132
сороки в польоті схожі на веретена...	133
горе сидить поруч зі мною на лаві і скролить стрічку...	134
вийми будь ласка скалки...	135
просить тебе любов людською мовою....	138
розлюбити людей найменше з твоїх завдань....	139
голос хрипкий від щоденних розмов...	140
місто героїв Харків...	141
я не хочу каже це бачити але бачу щодня...	144
те що колір жалоби насправді не чорний...	145
як твої дії змінюють хід війни...	146
до останнього сплеску говорить...	147
привези мені птаха...	150
і вони тримались одне за одного доки ставало сил...	151
ліва притока Сіверського Донця...	152
та сама історія відбувається з року в рік...	153
бачу як в твоє місто приходить весна...	155
серце розібране на мікрони і тому складене знов...	158
мова війни...	159
ну то як ти це знала відьмо як ти це знала...	160
філософія світу твого і мого...	161
мамо...	163
і три дні земля буде плакати (Антону Дербілову)...	166
Післямова.	167
Відчаєспинне, як воно є – із вдячністю	171